

steboon **psquiset**
tesin'sa

**HOLLY
BOURNE**

**TEŠÍM SA
S TEBOU**

HOLLY BOURNE

**TĚŠÍM SA
S TĚBOU**

slovarť

Preklad tohto diela podporil

Copyright © 2025 by Holly Thompson
Translation © Alexandra Škorupová 2025

Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-6873-4

Pre Becky a Rachel –
nakoniec sme sa do tých kúpeľov dostali!

Prológ

Plamene okamžite pohltia piňatu v tvare vulvy. Krepový papier sa vlní v purpurovom dyme a sladkosti praskajú ako kukuričné zrná v mikrovlnke. Piňata spadne na terasu a na chvíľu sa ma zmocní pokoj. Takto sa cítim prvýkrát za dlhú dobu. Hľadím cez okno a hovorím si: *Páni, ešte nikdy som nevidela ružový dym.*

Čoskoro plamene pohltia aj hromadu baliaceho papiera s kačičkami, pochutnajú si na hrubej vlně ručne pletených diek a rozpadnutú stenu z pivoniek zmenia na sladký jedovatý parfum.

Všetko je stratené, viem to.

Život mi metaforicky zhorel pred očami, takže je logické, že som ho podpálila aj doslova. Chcela som všetko spáliť, až kým by nezostala len pôda plná sadzí bohatá na živiny, z ktorej by vyrástlo niečo nové. Nikdy som si však nemyslela, že to naozaj urobím...

Pozorujem dym, čo sa valí z plechovky, tancuje a zatieniňuje výhľad na polia. Krúti sa v horúčave na modrej oblohe. Príroda okolo sa okamžite vznieti, dym sa zdvojnásobí, strojnásobí, plamene sa chytajú jeden o druhý a tancujú spolu divoký tanec.

Do tváre ma udrie horúčava a preberie ma.

Počujem vlastné výkriky – čo som spáchala?

Rozbehnem sa k horúčave.

BABY SHOWER SA SKONČILA OBROVSKÝM POŽIAROM

Lesný požiar, čo vznikol pri odhalení pohlavia bábätka, spustošil tridsaťpäť akrov pôdy v Surrey, zničil miestnu prírodu a spôsobil škody za milióny libier.

Pyrotechnické zariadenie vytvárajúce dym rozpútalo počas najhorúcejšieho leta v histórii požiar. Oheň sa z vidieckeho domu šíril vyprahnutou krajinou a spôsobil škody aj na dvoch ďalších pozemkoch. Hasiči bojovali s plameňmi sedem hodín, kým sa im ich podarilo uhasiť.

Polícia predvolala na výsluch kľúčových svedkov, aby zistila, kto je za to zodpovedný. *[klikni pre viac informácií]*

Príbeh zdieľalo 45 872 ľudí.

BohJeMiSvedkom1974 zdieľa tento príbeh

Pyrotechnické zariadenie vytvárajúce dym dokazuje, že rodičia sú narcistickí a idiotskí hajzlíci.

HrdyBoomer3543024 zdieľa tento príbeh

Rodičia mileniáli: „Moje dieťa kvôli klimatickej kríze nosí len oblečenie z organického bambusu a z druhej ruky.“

Tiež rodičia mileniáli: „KVÔLI INSTAGRAMOVÉMU PRÍSPEVKU SPÁLIM AJ CELÝ SVET!“

ArthurJdd zdieľa tento príbeh

Presne preto by niektorí ľudia nemali mať dovolené rozmnožovať sa. Vykastrovať každého, kto niekedy zverejnil fotku toastu s avokádom.

FinnJK32d5rd zdieľa tento príbeh

Viem, že to nie je podstatné, ale nie sú pártý na odhalenie pohlavia a baby shower dve rôzne udalosti? Prečo ich spojili?

BohJeMiSvedkom 1974 odpovedá na tento komentár:

Mohli mať DVA príspevky na sociálne siete. Amatéri.

HlasRozumu zdieľa tento príbeh

Všetci si z toho robia srandu, ale tri rodiny prišli o domy a všetko, čo v nich mali. A to ani nehovorím o obrovských prírodných škodách.

Bezcitak22 odpovedá na tento komentár:

NUDA!

NenavidimZenyATyTiez zdieľa tento príbeh

ŽENY BY NEMALI RODIŤ DETI!

SpravnaStranaHistorie odpovedá na tento komentár:

Ako potom chcete riešiť klesajúcu pôrodnosť?

SpolokZienZaZivot odpovedá na tento komentár:

Stavím sa, že ste aj proti potratom.

NenavidimZenyATyTiez odpovedá:

SKLAPNI A SKAP TY POONDLATA FEMINISTICKÁ ŠPINA!

DEŇ POŽIARU

Prepis: komisár Simmons vypočúva Nicole Daviesovú

Simmons: Môžete mi, prosím, povedať, čo ste robili
14. júla?

Nicole: (zavrtí sa) Skôr než začneme, môžem si odskočiť
na toaletu, prosím?

Simmons: Teraz ste tam boli.

Nicole: Áno, viem. Ak ste si nevšimli, som v ôsmom
mesiaci tehotenstva. No ak je pravda to, čo sa
povráva, mám aj iné riešenie. Naozaj má tehotná
žena v prípade núdze zo zákona právo vymočiť
sa do policajnej čiapky?

Simmons: To nebude nutné. Zavoláme niekoho, kto vás
odprevadí na toaletu.

NICKI

Nemôžem tomu uveriť. Dnes mám baby shower. Dnes oslavujeme, že sa mi narodí bábätko. *Moje bábätko*. Je to neskutočné, ale konečne je to tu.

Budem matkou. Budem mať dieťa.

Ak mám byť úprimná, posledné desaťročie svojho života som bola posadnutá len jedným – *Budem mať dieťa? Som vôbec plodná? Kedy by som sa mala začať snažiť?* Zdá sa, že jednou z najlepších vecí na tehotenstve je to, že konečne viem odpoved' a všetko to posraté spochybňovanie môžem jednoducho hodiť za hlavu. Vyslobodenie z tej úzkosti je uvoľňujúcejšie ako tento vlažný kúpeľ pri úsvite. No potrebujem sa trochu schladiť, inak budem mať v bruchu bábätko natvrdo.

K rodičom som prišla už včera večer. Tešila som sa na ten vidiecky pokoj a manželskú posteľ, čo mám celú len a len pre seba.

Vtáky tu však ráno štebocú hlasnejšie, ako keď naši super susedia peckujú dubstep.

Už hodinu som hore. Od štvrtej. Vstala som s rozpáleným slnkom. Zazívam a spustím sa hlbšie do vody. Bezvýsledne sa snažím trošku schladiť.

K vtáciemu spevu sa pridáva smiešne pišťanie a nafúknuté telo ma tlačí vo vani.

Brucho mi vytrča nad hladinu, na ktorej pláva neparfumované mydlo. Ponorím ho do vody a na celé tri minúty

pocítim úľavu. Na ôsmy mesiac tehotenstva je to celkom úspech.

Zatvorím oči, chytím si brucho a trénujem dýchanie na hypnopôrod.

Na tiktoku som videla video, že odtlačky prstov vznikajú už v maternici vďaka pohybovom plodovej vody okolo rúk.

Každý jeden pohyb sa vyrýva do pokožky bábätka. Deväťmesačné spolunažívanie matky a dieťaťa sa zmení na nádherné umenie na jeho dlaniach.

Plakala som, keď som to pozerala. A hoci som si istá, že to nie je vedecký fakt, v týchto pekelných horúčavách potrebujem zázraky, aby som prežila tretí trimester.

A dnes potrebujem prežiť tú baby shower... v pekelnjej vlne horúčav... v dome svojich rodičov, ktorý je celý zo skla. Baby shower, čo som *nechcela* a nežiadala o ňu. No aj napriek tomu mi ju Charlotte dopriala.

„Bude to dokonalé,“ opakuje do telefónu, do správy, cez poštového holuba, hocikedy sa jej naskytne príležitosť. „*Dokonalé.*“

„Nechcem žiadne darčeky, dobre?“ zjednávala som. „Povieš to všetkým? Nech to neberú ako baby shower, ale skôr ako príležitosť sa stretnúť.“

„Aj tak by si mala mať zoznam. Budú ti nosiť darčeky bez ohľadu na to, čo povieš.“

„Žiadny zoznam nebude, Charlotte.“

„Jeden som urobila... iba základné vecičky.“

„Charlotte!“

„Bude to dokonalé. Dokonalé.“

„Naozaj to nemusíš robiť. Viem, že si to mala v poslednom čase ťažké...“

„DOKONALÉ.“

Nie som si istá, či viem, ako taká dokonalá baby shower vyzerá. Že by veľmi krátka? Tak som to brala, kým som neotehotnela. Kedysi ma tieto udalosti vytáčali. Hlavne ak trvali dlhšie ako dve hodiny. No teraz sa chystám na *svoju* a strachujem sa, že sa na to ľudia buď úplne vykašlú, alebo prídu len na skok.

Stavím sa, že Steffi sa zdrží maximálne desať minút... ak vôbec.

Nepomáha tomu ani to, že nový dom mojich rodičov – podľa Charlotte *dokonalá* lokalita – sa nachádza uprostred ničoho. Na dôchodok sa presťahovali do luxusne zrekonštruovanej stodoly vzdalenej niekoľko kilometrov od najbližšej železničnej stanice. Výhľad je teraz menej pôsobivý ako zvyčajne. Pre horúčavy vyzerajú všetky okolité polia ako postapokalyptická pustatina. Neviem, či sa niekto bude obťažovať sa sem dotrepať. Bez ohľadu na to, Charlotte príde za úsvitu, aby všetko „pripravila“.

„O ôsmej nie je príliš skoro, však?“ spýtala sa.

„Začína sa to o jedenástej. Čo chceš pripravovať, Charlotte? Kontaktnú zoo? Je to predsa maličká oslava, nie?“

Charlotte žije celý život *na úrovni*, no ja nechcem, aby si niekto myslel, že sa stanem jednou z *tých* matiek. Takou tou, čo o sebe nehovorí inak ako v tretej osobe. Varovala som Matta, že niektoré slová sú u nás zakázané – „mamina“, „bejbičínko“ či „taťulo“. Aj písanie instagramových príspevkov bábätku, čo ešte ani nevie rozprávať a zo zákona si nemôže založiť účet na sociálnej sieti, kým nebude mať dvanásť, takže si to aj tak neprečíta. Napriek tomu je Charlotte (so všetkou úctou) odhodlaná premeniť túto baby

shower na moju najhoršiu nočnú moru. „Neboj sa, mamina,“ povedala. „Všetko mám pod kontrolou. Ty len oddychuj.“

Telefón hodený na koberčeku pri vani zavibruje, ale ignorujem ho. Takto skoro to nemôže byť nikto iný ako Charlotte. Po prepotenej noci v tomto *Grand Hoteli totálna katastrofa* som na smrť unavená. Ráno som sa zobudila do dvadsiatich piatich stupňov. Som obrovská, je mi nepohodlne a nonstop musím piť. Tieto horúčavy trvajú už pridlho. Spím v dvoj- až štvorhodinových intervaloch. Zobudím sa, vypijem litre studeného mlieka, púšťam si na zápästia studenú vodu a, samozrejme, idem na záchod. Síce je to na zozname zakázaných slovných spojení, ale zúfalo sa *nevím dočkať bábätka*. Už odmietam byť tehotná veľryba.

Moje bábätko. Stále tomu nemôžem uveriť. Dostala som sa až sem. S Mattom sme sa dostali až sem.

Bábätko sa zobudí a mne stiahne žalúdok. Rukou kopírujem jeho pohyby.

„Dobré ráno,“ prihovorím sa mu. „Už aj ty si hore? Áno, viem, je príšerne horúco.“

Na bruchu sa mi lesknú kvapky potu. Jedna po druhej stekajú do vody. Zadná časť tohto stodolo-domu je zo skla, takže všetci strávime dnešný deň zaliati potom. Vytesním obavy a sústredím sa na bábätko. *Moje bábätko*. V deň, keď oslavujeme blížiacie sa narodenie *môjho bábätka*. Nemôžem tomu uveriť. Nejakto sme s Mattom všetko prekonali a dokázali to. Odovzdali sme sa jeden druhému tým najvýznamnejším spôsobom. Vytvorili sme život. Splietli naše gény, krv aj dedičné choroby a všetko vštiepili do živého dýchajúceho človeka, ktorého *spoznáme* už o mesiac. Šialené. Nádherné. Chvalabohu, dostali sme sa cez tie temné časy a bolo nám

dopriate bábätko... najmä pri tom všetkom, čím si prechádza Charlotte. Mám šťastie. Neuveriteľné šťastie.

Pospevujem brušku a som dokonale šťastná, narúša to len bolesť panvového dna. Vlastným telom zohrejem vodu vo vani, už sa v nej nedá vydržať.

S nadávkami sa z nej vytrepem. To obrovské mimozemské telo je nad moje chápanie. Zabalím sa do uteráka a odcupitám do hosťovskej. Zo spálne rodičov ku mne tlmene dolieha otcovo chrápanie. Čakám, kým vyschnem, a pohmkávam si. V bruchu necítim žiadne pohyby, bábätko opäť zaspalo. Premýšľam, či si ešte stihnem zdriemnuť, než sa mama zobudí. Vtom si spomeniem, že mi zvonil telefón. Zoskočím z postele a odbehnem si poň do kúpeľne. Určite to bola Charlotte. Keď sa však zohnem po mobil, strasie ma. Zimomriavky sa mi postupne šíria po ruke, až kým ho neodomknem. Uvidím správu a telefón mi s rachotom vypadne z ruky na dlažbu a displej sa rozbije.

Prepis: komisár Simmons vypočúva Lauren Powellovú

Simmons: Môžete mi, prosím, pekne poporiadku zopakovať udalosti 14. júla?

Lauren: Čo to bolo za deň?

Simmons: Deň požiaru.

Lauren: Samozrejme. Prepáčte. Keď máte novorodenca, všetky dni sa zlievajú do jedného.

Simmons: Máte toľko času, koľko potrebujete, Lauren.

Lauren: Ehm, viete, ako dlho to bude trvať? Pretože malý momentálne vydrží hore 2 hodiny a 45 minút a vy ste meškali, takže už zostáva len 1 hodina a 37 minút a na to, aby zaspal, bude potrebovať moje prsia...

LAUREN

Keď ma opäť zobudí detský plač, cítim sa, akoby ma niekto udrel päšťou do tváre.

„Nie,“ zašepkám, keď začujem, ako Woody kvíli. „Prosím, nie.“

Tristan sa vedľa mňa zamrví. Aj on to počul, no žiaden z nás ani nemukne. Akoby bol Woody tyranosaurus z *Jurského parku*. Ak zostaneme pokojní, zaspí a nezožerie nás. Dáva to zmysel? Nie som si istá. Som taká nevyspatá. Pravdupovediac, mám slzy na krajíčku. Počkať... mám mokrý vankúš. Plačem. Skvelé. Budeme to musieť znova začať rátať. Tristan prišiel s tým, že by bolo *vtipné* značiť si, koľkokrát za deň sa rozplačem. Prečo? Nuž, popôrodná depresia sa znáša ľahšie, keď si z toho človek spraví trochu srandu.

Z postieľky sa opäť ozve nariekanie. Siahnem po telefóne a skontrolujem čas. Je to presne také zlé, ako sa cítim. Prešla *hodina a pätnásť minút*, odkedy zaspal... Odkedy zaspal po tom, čo sme sa ho *hodinu a päťdesiat minút* snažili upokojiť. A keď sa to konečne podarilo, zaplavil ma adrenalín a ochromujúci pocit, že som navždy uväznená v tejto hroznej nočnej more, takže som celú večnosť nedokázala zapať. Vyplo ma tak pred dvadsiatimi minútami.

Nariekanie sa zintenzívni. Tristan sa ku mne natiahne. „Necháme ho tak?“ zašepká, no nie dosť ticho.

Woody zúfalo vykrikuje. Tak prenikavo, že by som k nemu najradšej pribehla a zajačala, aby sklapol. Taká dobrá matka som. Hotová mama influencerka. Aká by bola moja marketingová stratégia? Kričím na svoje dieťa, aby sklaplo. Nahlas. Často. A stále som tučná. Nenávidím každú minútu. Že by som nemala žiadnych sledovateľov? Žiadne spolupráce #RealnaMama-DetiTiDodrbuZivot? Tuším už naozaj blúznim... Bože, prečo Woody stále plače? Prečo je zas hore?

„Tá spánková pani povedala, že ho máme nechať pätnásť minút tak a uvidíme, či sa neupokojí,“ zašepkám. Woody plače tak hlasno, že susedia sa určite budú zas sťažovať.

„Nezdá sa, že by sa upokojoval.“ Tristan sa už ani neobťažuje šepkať.

„Neviem, o čom hovoríš, veď je od radosti bez seba.“

Ozve sa výkrik, z ktorého tuhne krv v žilách.

„Musíme ho zobrať na ruky,“ zahlási Tristan.

„Nie, spánková pani hovorí...“

„Lauren, znie veľmi rozrušene.“

„No, nemal by byť. Mal by spať.“

„Idem ho zobrať.“

„Neopovažuj sa.“

No plače tak zúfalo, že to nevydržím. Zhlboka sa nadýchnem. Zdvihnem sa z postele, bolí ma celé telo, a pretriem si oči, mám ich suché, akoby som v nich mala piesok.

Môžem sa na to vysrať. Srať na to.

Doriti.

„Čo sa deje, zlatičko?“ vezmem Woodyho z postieľky. Ponerá na mňa červená rozzúrená tvár starého muža, pretože som celých posratých tridsať sekúnd nereagovala na každú

jeho neodkladnú potrebu. „Áno, áno. Mamička je tu, to je v poriadku. Som tu. Lúbim ťa.“ Strčím mu do úst bradavku a on lačno saje, hoci by nemal byť hladný. Nemôže byť hladný. Len pred hodinou a päťnástimi minútami mi visel na prsiach hodinu a päťdesiat minút. Tristan vzdychne a otočí sa na druhý bok. Povie si, že nemá ako pomôcť, a uvoľní sa. Svitá, sedím tam a zmocňuje sa ma závisť, keď sa Tristanov dych ustáli. Woody tiež pomaly zaspáva. Počkám desať minút, aby som si bola istá, že tvrdo spí, a potom mu strčím do úst malíček, aby som ho odpojila. S narastajúcou úzkosťou si odlepujem Woodyho od tela. Podržím si ho na prsiach ďalších desať minút, nech sa uistím, že je v najhlbšej časti spánkového cyklu, a položím ho do postielky. Postupujem opatrnejšie ako Tom Cruise, keď v *Mission: Impossible* visel zo stropu.

Funguje to.

Spí.

Konečne. Zatiaľ.

No ako inak... trvalo to dlho, takže som taká napumpovaná stresom, že zas nebudem môcť zaspáť.

Je pol šiestej ráno, ale slnko za záclonami žiari ako na poľudnie. Woodyho telíčko ma zohrialo. Smrad vlastného podpazušia ma štípe v nose aj bez toho, aby som si k nemu pričuchla. Pred tou dnešnou oslavou sa budem musieť umyť a budem sa snažiť nevyzerať tak, ako sa cítim. Je mi jasné, že ma všetci budú podvedome analyzovať, či som už po pôrode schudla. Samozrejme, že som neschudla. Sotva mám čas na sprchu, nehovoriac o cvičení alebo jedení niečoho iného ako Nutelly lyžicou priamo z pohára. Som taká vyčerpaná, že na to ani neexistuje slovo. Nejaké nemecké by možno

opísalo úroveň vyčerpania, ktorú človek zažíva po tom, čo ho spoločnosť dotlačila, aby si urobil dieťa. Nemôžem uveriť, že som sa niekedy pred tým *sťažovala* na únavu. Aká som len bola hlúpa – vyhlásila som, že *som vyčerpaná*, keď som tancovala do štvrtej ráno. Pritom som sa vlastne BAVILA a UŽÍVALA SI ŽIVOT a ROZHODLA sa nespáť. Vedela som, že to dospím ďalší deň... alebo ten potom. Teraz som unavená až do *špiku kostí*. Cítim, ako sa mi časti mozgu scvrkávajú a šepkajú si: „Nespravíme si nejakého Alzheimera?“ Som zlomená a vôbec sa ne bavím. Každodenne nepretržite driem, aby som udržala Woodyho pri živote. Ach, kiežby som si mohla ešte pospať. No môžem akurát tak snívať. Hlavne dnes.

Bože, Nicki a baby shower.

Vyberiem sa dolu. S každým žmurknutím ma zaštipú oči, ale navrávam si, že aspoň budem mať chvíľu pre seba. Čas, aby som bola sama sebou – zlomenou a hnijúcou schránkou, v ktorej kedysi žila Lauren. Kuchyňa je hore nohami, kam sa pozriem, tam niečo treba upratať. Ešte sme neodložili po včerajšej večeri. Nemali sme šancu, keďže Woody sa zobudil s plačom len štyridsaťpäť minút po tom, čo sme ho uložili. Väčšina podlahy je zaprotaná detskými haraburdami – rôznymi krikľavými kusmi plastu pokrytými zaschnutými detskými slinami. Zvalím sa na pohovku a spod zadku sa mi ozve zapišťanie, lebo som si sadla na žirafu Sophie.

Tento dom kedysi vyzeral celkom pekne.

Toto telo vyzeralo celkom pekne.

Táto tvár.

Tento život.

Nielenže vyzeral celkom pekne, ale sa tak aj *žil*.

Bola som šťastná. Keď sa nad tým tak zamyslím, naozaj super šťastná. A zničila som to. Zbúrala základy. Navždy som to posrala.

A dnes... Nicki a baby shower.

Nicki s Mattom sú šťastní. Naozaj šťastní. Sú spolu od univerzity a poznajú sa takmer rovnako dlho ako naša skupinka – hovoríme si *Malé ženy*. Láska z detstva. A šťastná. Majú pekný dom a dobrú prácu, ich sociálny život prekvitá a spia osem hodín denne. Teraz musím ísť na baby shower, pozeráť jej na brucho a predstierať, že sa s ňou teším. Nemôžem dať najavo, že sa o ňu skôr bojím.

Určite si myslí, že bude mať pekný pôrod v bázeniku, ako som si myslela aj ja...

Spomínam na krik.

Moje telo vydávalo zvuky, o ktorých som netušila, že existujú.

Ako umierajúce zviera.

Dýchaj, Lauren. Dýchaj.

Také šťastie môžem mať len ja. Konečne mám vzácnu polhodinu pre seba a ja ju premárnim ďalším záchvatom paniky.

Dýcham. Potlačím spomienky do úzadia. Zavriem nikdy neutíchajúce obavy do preplnenej skrine v myslí. Obavy, že spánkový tréning očividne nefunguje a Woody nikdy nebude spať a ja sa už nikdy nebudem cítiť pri zmysloch. Obavy z toho, ako takáto nevyspatá odveziem Woodyho do posratého domu Nickiných rodičov uprostred posratej ničoty a cestou vyzdvihnem posratú Steffi, keď Woody neznáša tú posratú autosedačku. Infantilné hry, predstieranie, že Nicki čaká niečo dobré a nechtyla sa do tej istej pasce

ako ja. Nenabúram, keď si sadnem za volant takáto nevy-
spatá? Nezabijem Woodyho? Nás oboch? V mysli sa mi vo
vysokom rozlíšení prehávajú desivé obrazy a odrazu sa cítim,
akoby som mala v žalúdku kyselinu... Nie. Mysli na niečo
iné, Lauren. Vytiahnem telefón a snažím sa potlačiť lavínu
úzkosti, čo vo mne narastá.

Pokúšam sa čítať najnovšie správy a preklikávam medzi
rôznymi článkami o vlne horúčav a o tom, ako nás globálne
oteplovanie všetkých zabije. Nájdem jeden o uhlíkovej stope
detí – vraj mať Woodyho sa z hľadiska emisií rovná dvadsi-
aťm letom do Austrálie ročne, a to ešte ani nepričuchli k jeho
plienkam. Na ďalšej stránke nejaký publicista lamentuje nad
klesajúcou pôrodnosťou a nad tým, že ženy sú príliš sebecké
na to, aby mali deti. Povzdychnem si a otvorím si instagram.
Bezmyšlienkovito hľadím na zamrznuté úsmevy ľudí, čo
ukazujú to najlepšie zo svojho života. Bolí ma pozeráť sa
na to, ako niekto robí niečo fajn – vyzerá slobodne, naplnene
a očarujúco. Zistím, že Steffi bola včera večer opäť vonku,
na nejakej dôležitej vyzerajúcej večeri s množstvom redak-
torov, po ktorej si to zamierili na pár koktailov do hotelo-
vého baru. Na jazyku pocítim kyslú pachuť závidia. Určite
bude mať opicu, keď ju vyzdvihnem, a bude sa sťažovať, že
je unavená. A ja sa ju pokúsím nebodnúť vidličkou do oka.
Určite ide o niečo dôležité, čo súvisí s jej novou agentúrou, pri-
pomínam si a snažím sa byť láskavejšia a menej žiarlivá.

Všetkým týmto však len zdržujem. Viem, prečo som za-
pla telefón. Chystám sa urobiť to, čo vždy, keď mám voľnú
chvíľku. Ak im pošlem dostatok správ, možno sa ospravedl-
nia. Možno prestanú hrať túto nebezpečnú hru. Tú, čo ma
takmer zabila. Cítim, ako nad sebou strácam kontrolu, keď

sa odhlasujem zo svojho bežného účtu a prihlasujem sa do najnovšieho anonymného. Názov ich účtu poznám naspamäť. Zadám ho do vyhľadávača a vyskočí mi samolúba tvár. Tvár, čo som kedysi zbožňovala a dôverovala jej.

Otvorím novú správu a vyťukám:

„Musíš prestať s tými klamstvami. Vážne. Prestaň. Kurva. Klamať.“

Prepis: komisár Simmons vypočúva Steffani Foxovú

- Steffani: Vedeli ste, že vydavatelia chcú odo mňa kúpiť práva na ten požiar?
- Simmons: Už ste to spomínali... mali ste v ten deň veľa práce?
- Steffani: Veľa? Bolo to šialené. Doslova posledná vec na svete, na ktorú som mala čas, bola nejaká baby shower. Nieto ešte taká, čo skončila... takto.